

Theſt qwidande och muntrade Sverige, jemte med ſamtelige Swea barnens böne-...

Serlachius, Carl,

1700-1829 81 Cg Br. 1719

National Library
of Sweden

1719

SERLACHIUS

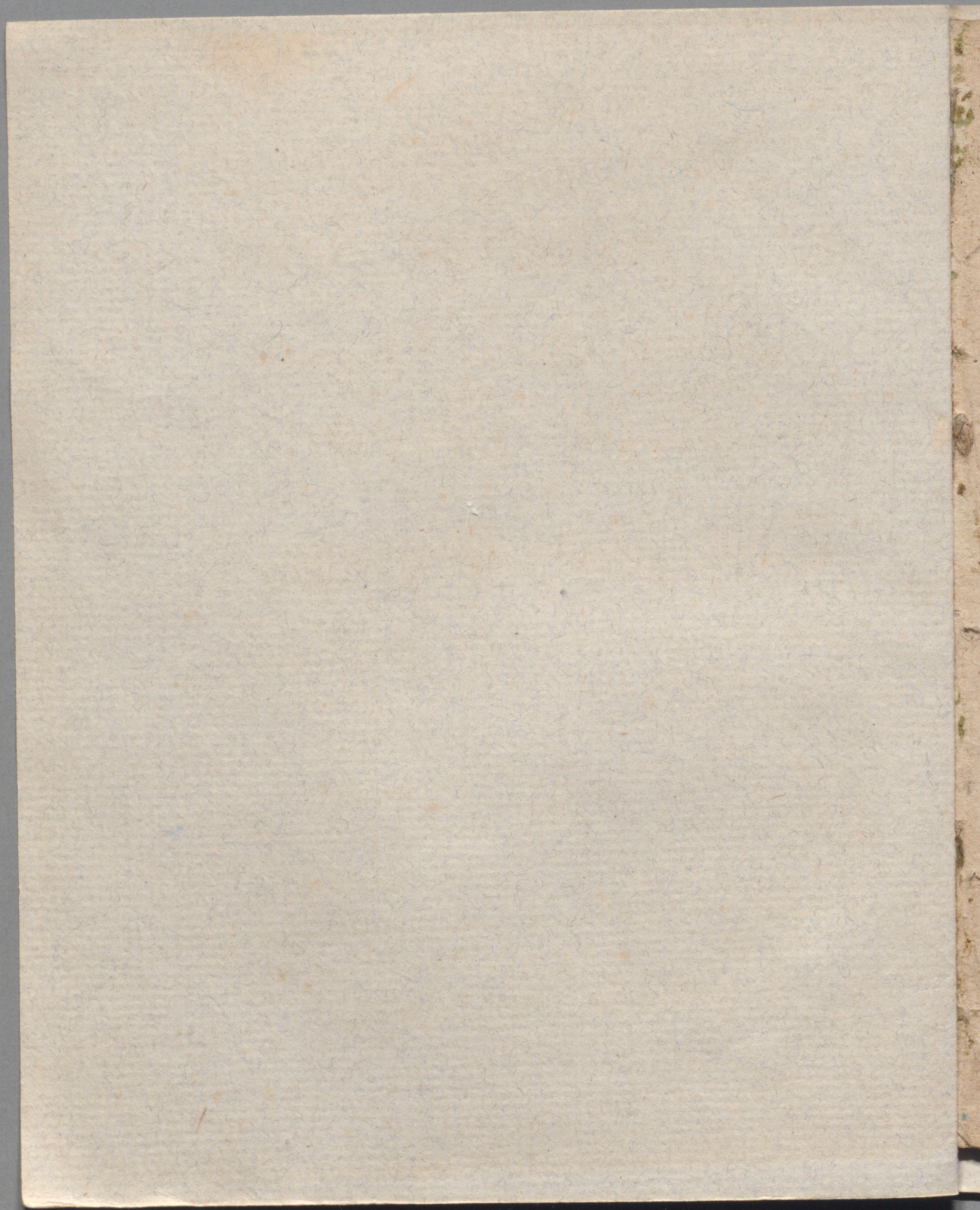
Via. 23.

Dist.

(B.)

1700-1829

1719

1719.

Serlachius, C.

29.

Dist.
(132)
1700-182
1719

**Det
Utvijdande och Muntrade
Sverige /**

Temte med

Samtelige Svea Barnens

Böne - Roop

Til

Högste Gud i Himmelen /

Wid allmännelige Kist's Herredagen /

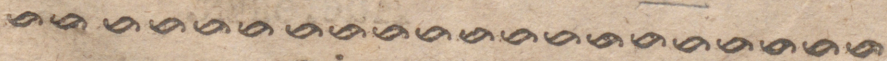
Den 20 Januarii Anno 1719 /

consilium

Framtedde

af

Carl Serlachius.

ÖZHEBORG /

Tryckt hos Zacharias Hagemann.

Zacharias Hagemann
1719

23
Hennes Kongl. Maj: tt.
Vår allernådigste K:js: Drott:
ning och Arf: Furstinna //

Jämte med:

Samtelige S:wea K:js:
Ständer //

Wij: denne allmänneliga Herredagen i:
Jesu Namn nu sammanträ:
dande //

Utväcker och ägnar i allerunderdänigste:
och ädmilufaste wördnad:
detta:

AUCTOREN.

Thet

Swijdande och muntrade Swerige.

Tones är öfvermåttan liuslig / sedan som Wiisan pag. 95. i
Eal. Runii Andeliga Dudaim :

Barmhertige Gud ic.

Vers 1.

SOm / Swerige / kom
 Och bugsa sig om ;
 Ur hela tin Nord
 Tillsamman nu ropa
 Tin skingrada Hiord ;
 På Nya titt år
 Här hämpta tilhopa
 The fattiga Får.

v. 2. Sig rusla med tid
 Och händerna wrijd /
 Gråt klagelig gråt ;
 Låt barnen i fläckar
 Och följa sig åt /
 Båd' listen och stor /
 Med släpande räcker
 Och hengande flor.

v. 3. Med qwidande röst
 Och brinnande tröst
 Nu nalka sig för
 Theu närmeste trappa
 Wid nådenes dör /
 Theu bucka sig ned /
 Frijmodelig klappa
 Och hiertelig bed.

v. 4. Tu bidit har nog ;
 Ty fråges med fog ;
 Hur' alla Ny År
 Tu mycket wäl bidit
 Men ljste dock får ;
 Hwad thet är för bry /
 När året är lidit /
 At jemren är ny ?

v. 5. Om nåd är tin bön /
 Men wreden tin lön ;
 Tu beder om gunst
 Af alla förmågo /
 Men alltid omsunsk /
 Om lindring och ljst /
 Så dubbles tin plågo
 Och tuchtelse rjst.

v. 6. Om frögd plår tu bee ;
 Men mättes med wee /
 Om råtter och mat /
 Så sättes tig swälten
 Och hunger på fat ;
 Om öfelse rjst /
 Så klåås tina fälten
 Men brödermas ljst.

v. 7.

Andries Erikus

- v. 7. Tu ropa ock weet /
 O! harn och förtret /
 Om fiendens fall /
 Och tå åstu seger /
 Hans tröstel och pall;
 Tu idkeltig beer
 Om lycka och seger /
 Men ligger doch ner.
- v. 8. Med jånran och skri /
 Ach! kaaelig swi /
 Med tårar hwar tijd
 Och tusende snyfter
 Tu söker om frijd;
 Doch kommer ej han /
 Sig kriget ej lyfter
 Men tånd's åter an.
- v. 9. Tu hiertelig glad
 Wål fickst / thet tu bad /
 Sidst åter tu fick
 Tin Crona på toppen /
 Men tänck hur' det gick
 Then frögd war så kort /
 Sår hufwid från kroppen
 Igen bugges bort.
- v. 10. Ach! olyckos Lamm;
 Tu Fru utan Mann;
 Tu Encka i sorg;
 Tu wårnlösa Moder
 Och tramparers torg;
 Tu blind utan staf;
 Tu Skepp utan roder
 I bruisande haf.
- v. 11. Ja / sötaste Jord /
 Tu Sveriges Nord /
 O! Fosterlands bygd!
 Tu utwärts nu stålswer
 Ar kladder med blygd;
 Af dödliga wanck
 I tina innåls swer
 Inwärtens ock franck.
- v. 12. Säg / män icke tu
 Förtwiflad rätt nu
 Uppböja ett lind /
 Och rättgång besluta
 Mot lefwande Gud?
 Mig tyckes tu lär
 Snart pocka och pruta /
 Och säja så här:
- v. 13. Allsmectige Gud /
 Tin älskliga Brud
 Tu pistar och slår;
 Swij åstu sådanner
 Och hyskelig swår?
 Mig rochtar tu så
 Som grumsta Tyranner
 Med slafwer omgå.
- v. 14. Swad är nu mitt Tal?
 Ett kärne löst skal;
 Tin läfwen så rund?
 En list öfwer skylder
 Och snara i grund;
 Tin kärlighets prijs?
 En låga affskylder
 Och steelnader ijs.

v. 15. Hwad troons rätt ett glaas
Förmårtladt i kraas;
Mitt anckrande hopp?
Man slättia och swinckel
I böljornas lopp.
Mitt tol'mod tilhop?
I jemnerens winckel
Min störtelse = grop.

v. 16. Hwad är ock tillijf
Min Gudytienst? en swijsk;
Min wäntan på gått?
Rätt idelig huytel
Och gabbare = spätt;
Min bedielses snopp?
En småttrader nyckel/
Som låser ej opp.

v. 17. Guds Nåd/hwar är dån/
Ja/ Rätten ock ån?
Wor' någonder' til/
Min Zienderinna
Högmodig och gill
Lå straffades ju/
Jag finge ock winna
Triumpher ånnu.

v. 18. Hwad är thet för nåd
Och mildhets beråd/
Willdiurets ofkiäl
See sin Turturdufwas
Wålsignada siäl?
At thet blifwer mått/
Men iag underkuwas/
Säg/ är sådant rätt?

v. 19. War förr icke iag
Med lust och behag
En blomstrand marck/
En/ rätt af the bästa/
Guds lustellers parck?
Som han monde tå
Sielf bo och befåsta
Med stängsel och rää.

v. 20. Jag täcker war nog
Med bårande skog/
Hwars skugga och släckt
The Stånd widt i söder
Ock utwärts betäckt;
The wijsna nu wijs/
Enär man så öder
Och hugger mig nijd.

v. 21. Sij/ thetta alt skeer
Och nyckel ån meer/
Säg/ Brudgumme god/
Skal sådant ej röra
Titt innersta blod?
Ell' åstu nu liummi
Til hörsel och öra/
Sten, blinder och dunni?

v. 22. Ell' åst icke tu
Så rasfer ånnu/
Som fordom tu war:
Ell' åstu onädig
Och aldrig en Jar?
Ell' aldeles platt
En Gud oråtträdig?
Säg/ hur' är det fatt?

v. 23.

v. 23. Sij / sådana brädd
Och snorckelse sprädd
Nu ända mot Gud
At Himlen fram stenger
Hans Swen-Rijts brud;
Hon pochar med brass /
Men slår sig och krenger
I wer som en mask.

v. 24. Så pochar hon nu
En stund eller tu /
Rätt så länge som
Förtwifletsens swimnel
Och yra går om /
Tå för henne tycks /
At jorden och Himmel
Af pelarne tycks.

v. 25. Men ganska behänd /
Tå bågen är spänd
Och starcklast i drag /
Så gör Gud med handen
På henne ett tag /
At hon blifwer wäckt /
Til lifwet och anden
Igen wederqväckt.

v. 26. Flur får hon så lufft
Och bättre förnuft;
Til minne sig södr
Sin yrelse slämma /
Som ondt heime gör;
Begynner så på
Ue annan en slämma
Sin harpa at slå.

v. 27. Then slangen är sund
Och nyttig i grund;
Ach! sedde nu man /
At wäcket och orden
Handräckte hwar ar;
At genlud och roop
Af Himmel och jorden
The slände ihop.

v. 28. Hon qwäder nu si /
Ach! märcker uppå:
Darmhertige Gud /
Här ligger förkrasid
Ein fattiga brud /
Af phornas slag
Så yckelig basad
Och dödelig swag.

v. 29. The skador och sär /
The ristor och skär /
Then tårande ärg
Och frätande pijn
I been och i mærg /
Förstålla min by /
Samt tanckarna mina
Förwirra och bry.

v. 30. See nådelig ar /
Om tå ock iblan /
Som Hiob / uppå knädd
Jag skrijar för plågor
Otalighets skräan;
Ursäckt äfwen ock
The säwitshets frågor
Och prutellers poek.

v. 31. Jag finner rätt wäl
Mitt stora ofkål/
Mot Skaparen rast
At här dristat kistwa
En pittrande mast;
Nej/ thet är oråd/
Jag wil effter gifwa
Och tiggä om nåd.

v. 32. Thet frågades reer/
Jag sielfwer ock seen
Om huggen så skroel;
O! en öfwermåttan
Sina barnsliger leel?
Om risset tag qweed/
Men felet och brätten
Förtyslade ned.

v. 33. Tu/ mildaste Far/
Från skalden är klar;
Mig sielf är tag wred/
Ty sielf är tag alla
Min olyckors fined;
Jag find kunde bli/
Men dödelens galla
Jag sielf skencker i.

v. 34. At ta äst ej när/
Thet wälla wäl här
The af mig i sky
Oppstaplade nurrar
Af synd. arns och dy;
Sij/ thessa förnä
At skilsmähan durar
Emellan oss två.

v. 35. Hur kan wäl med tu:ht
Min röbelse lucht/
The böner gå framt/
Tå Himlen är hölgder
Med singgelsers dam?
Hwad kunna tā the
För goda påföljder
Orsaka och gee?

v. 36. Som sukam är fatt/
Jag sytes nu platt;
I utwärtens däd
Ar Sodoms wanheder
Mitt ganska beråd/
Med bölder och säär
Mig hemmaren wredet
Tå utwärtens ock flär.

v. 37. Mitt innandoms drwans
Thet stincker som aas;
En skalcker och lur
Jag hys inom huden/
En otämnd natur
Med skrymtan och list;
Ty qwåäl mig ock Gudens
Med inwärtens brist.

v. 38. O! Skapare stark/
Rätt diupast i marck
Jag aska och mull
Tå neder mig kastar
Och gifwer mig skull/
Med ruelles skräck
Här länderna kastar
Och drager an skäck.

- v. 39. At synden iag slygges/
 Rätt skämnes och blygs/
 Min wanarts owett
 Min siäl genomtargar
 Med tusende bett;
 Misshandelen snöd
 Jag öfwer förargar
 Mig snarast sagt död.
- v. 40. Tålmodige Far/
 Så nådelig war/
 Låt wredenes brand
 Min stubbe ej tåra
 I grundenes sand;
 Med tårarnas haf
 Jag söker nu lära
 At mota then af.
- v. 41. Jag swår är til mod/
 Och gråter snart blod/
 I rinnande rot
 Af hierta och hågen
 Gjør bättring och bot;
 Ach! blifwe man par
 Uppfullnads förmågen
 Och wiljan iag har.
- v. 42. Tu/menniskio = wån/
 Försonlig äst ån;
 Så klagan och skrij
 Af barnet man idkas/
 Så risier thet i
 Ein ömkelse barm/
 At tu moste blidkas
 Mot syndaren arm.
- v. 43. Så tror så min siäl/
 Och beder jämnwål:
 Misskundelig Gud/
 At tu tager åter
 Ein fattiga Brud
 Och Dotter til nåd/
 Saint henne förlåter
 Theß syndighets död.
- v. 44. Jag ropar ett liud:
 O! underlig Gud/
 O! wirflande qwas/
 O! diupestle älsfwer
 Och grundlösa haf
 Utas titt Beråd/
 Jag drucknar och hwälsfwer
 I thes eftertråd.
- v. 45. Jag hölt ju så fast
 Ein stupelse qwas/
 För bödlifker black/
 Och piskelse, slaga;
 O! dårlighets snack!
 Nej/ hela titt rijs
 Ar faderlig aga
 Och kärleks bewijs.
- v. 46. Örwännernas swarin/
 Som gjöra tig harm
 Med glångan och spätt/
 Tu glådien tilmåter
 Med skakade mått;
 The smaka eij nöd/
 När såsom iag åter
 Bedröfwelsens bröd.

v. 47. Men slikt titt maner
Med undran iag ser/
Hwad thet har i grund;
Eij/ thessa tu göder
För slachtelsens stund/
At dråpas ihjäl
Tu någon tid söder
Och späckar them wäl.

v. 48. När såsom the fått
Fulldrifwa sitt spätt//
Blij the också spee;
Seen nog the förödat/
Förödas ock the;
Ethen prunkan och ståt/
Som så öfwerflödat/
Förwändas i gråt.

v. 49. Men/ käraste själ/
Som ängzlig tig qwääl/
Blij munter och qwick/
Tig Herren ej ansar
På sådant ett skick;
Fast just icke stads
På rosor tu dansar
Och sundelig gläds.

v. 50. Nej/ alltid sin brud;
Ethen hettge Gud
Med kärtinger hand
Wäl lustigen syter/
Men tuchtar ibland//
Ur selskwa hans sköt
Och hierta doch syter
Ehij tuchtelse söt.

v. 51. Til luttet goo dar
Iag nog icke har
Starck skuldra och rygg;
Tå är iag ospaker/
För spättsker och trygg/
Men när iag gidrs siuk/
Tå blir iag så wacker/
Demödig och miuk.

v. 52. Tå tungan är stumm;
Tå blodet är luum;
Tå hiertat är kalt;
Tå andan är künctig
Och wiljan är halt;
Tå tanckan är slög;
Tå lydnan är swinckig
Och följelsen trög;

v. 53. Tå kärleken frys;
Tå lampan ej lys;
Tå troon tyckes dö;
Tå hoppet thet drifwer
Som fradga i sid;
Tå bönen är skeel;
Men bättringens iswer
Helt bleker och steel;

v. 54. Ja/ tå i min saal
Afjndlighets Baal
Med allo inuett/
Men Brudgummen ända
Iag fört uppå flycht.
O! sällasta Rys//
Hur kan tu ej wända
Och tå gidra wys?

v. 55. Tack/ Mästare min /
För rättelsen tin;
Tack/ Brudgumme/ tu/
Som älskar tin Kära
Och tuchtar ännu;
Nu börjar jag på
Tin följelses lära
Och rätter förstå.

v. 56. Ja/ reen har iag smak/
Hwad kostelig sak
Som forbet thet är:
Sij/ thet uppå kroppen
Anpråglar och står
En lefwande bill/
Från tåå opp til toppen/
Af Frälzaren mill.

v. 57. Thet själen ock seen
Opfejrar helt reen;
Gjör henne thet näst
Med Himmels Guden
Besryndad och fast;
Som Skepp uti hamn
Ledfagar thet Bruden
Brudgummen i famn.

v. 58. Gläds tå ej så fort
Och skrapp ej så stort /
Min Fiendska/ tu/
Fast natt öfverhvalfwer
Min wistelse nu
I möreckrenes huns;
Weet: Gud är dock själsfwer
Min factla och lins.

v. 59. Thet såsom han står
Af hiertat ej går/
Han kreff för min puss
Har swäreste harmen
Och största olust;
Min qwadzelses skår
I innersta barmen
Gjör honom ock säär.

v. 60. Seen risset så mukt
Han fyllest tå brukt /
Som Fadren en pilt/
Han medwinkofamner
Mig åter rätt mist
Anblickar som wån/
I famnen anamner
Och lyser igån.

v. 61. Korfbågarens peel/
Som skänkes mig heel/
Surr åswan wål kåns /
Men smakar som socker
I botten oppwåns;
I år-sådenes land
Geer tusendsalt ocker
Och gyllens sand.

v. 62. Som pärkan i stån
Får mogenhet skån;
Gull-småltelsens flöd
Wid glödens anblåster
Blijr luttrad och röd;
Som i Medicin
The swijdande plåster
See läkedom sijn.

v. 63. Som Solenes brand
Doct friskar sitt land;
Som daggenes frost
Geer marcken doct swalkan
Och qwickelses kost;
Som sädzmans beswär
På höstens annalkan
Doct lyfta ju plår:

v. 64. Just ästwen så där
Mitt kors också är:
Thes swijdande börd
Framalstrar sin gröda/
Hugswalellens skörd:
Thet fostet min pust
Doct sidst moste söda /
Är glädie och lust.

v. 65. O! far tå på båt
Min grämmelses låt;
I gömmones klyfft
Tig bärja min harmer
Och snoppelses snyfft;
Tig muntra mitt mod;
Blif rörig och warmer
Min dämmande blod.

v. 66. Ja / redan mig syns
Hur' dager opgryns;
Re'en qwicknar min själ/
Re'en wedersås kroppen
Och finner sig wål;
Lifs- andarnas tropp
Re'en fullast i loppen
Bemannan sig opp.

v. 67. Jag svinger ock reen:
Sij / förlan war leen;
Sij Gud är nu mild /
Och nåden upväcker /
Men wreden är siid;
Sij / synden är släckt /
Men Satan försträcker
Och helswettit bräckt;

v. 68. Sij kroppen är spåkt /
Och själen är låkt;
Sij / tag som en Brud
Och hertelig Kära
Nu wänskes med Gud;
Min Brudgumme söt
Neen tåckes mig bära
I armar och sköt.

v. 69. Wål sytes iag thår;
Min Frälsare kär
Ther båttrar mitt meen/
Med sindrjelsen lenar
The krossade been;
Med blodenes twätt
Mig aldeles renar
Och snyggas hel nått;

v. 70. Öskylighets dräckt
Är han mig tåckt /
Rättfärdighets Rock /
För pryddes bono /
Pådrager mig ock /
Sin Helighet skär /
För kungelig Crona /
Til slut ock förår.

v. 71. Seer äfwen så han/
Min Jesus och Man!
Min Ljnlighet/ som
Så hårdt nu antränger/
Sig wårdar och om;
Med hugnelig röst.
Han läfwar ej länger
Förhala med tröst.

v. 72. Han läfwar i dag/
Långt bättre än jag
Thet fieltwer kan bee/
Aldeles omvända;
Min jämnar och wee;
Han fult väster ut.
Med frögdelig anda
Ther å göra slut.

v. 73. Ja/ så wil han slått/
Utföra min Rätt/
Just såsom thet bäst
Med Aran hans sänjes/
Och såsom thet näst/
Med lämpligste fog
Min Salighet fränjes;
Som mig är ju nog;

v. 74. Ja/ skulle och än
Jag irra igån/
Som sundelig här
Jord: wandrelse Banan.
Ju wilksamter är;
Som herden ett lam!
Här åter til Fanan
Wil leda mig fram.

v. 75. I hela mitt Krig
Anförer han mig/
Båd' effier och för
Stridz; ordningen swager
Bemannader gör/
Alt anda till han
Mig kröner med Lager
I Segrenes Lamm.

v. 76. Mig glädtenes gråt/
O! Frälsare sät/
Helt stummet re'en gör;
En endesse suckan
Dock Nädig än hör:
Sij/ hwilka thet stå
För dören med buckan/
Som klappa och slå;

v. 77. Sij/ hwilka thet stå/
The fattige små/
The sargade Stord
Af the öfwerblefna
I Sveriges Nord//
O! sij/ huru the
Af isweren drefna
Nu ärna at bee.

v. 78. Immanuel sann/
O! Brudgunn och Man;
Hör Bönenes qwad
The roya tå lära
Och föll henne måd!
Med lust och behag
Tig stola seer ära
Bå Barnen och Jag.

Handwritten text in cursive script, likely a signature or note, partially obscured by the binding.

Handwritten: Bönens Gud och Far på Jorden

Samteliga Sivea Barnens

Innerliga

Böne = Ropp

En

Högste Gud i Himmelen /

Wid den instundande Rikets allmän-
neliga Herredagen /

Den 20 Januarii Anno 1719.

Himmels Gud och Far på Jorden /
Stig hit neder nu i Norden /
Wärdigas tig wänlig tee
Och på Sivea Rijke sees /

Märck / hur barnen wij tilhopa
Ganska hierteligen ropa /

Hör dock an wår Klage = Låt /
Jemmers wända / skri och gråt.

Bönens Gud så nådefuller /

Bönens Läre = Måstar' huller /

Bönens And / ja / alla Tree /

Lärer I of alla bee.

B 2

Hier

Handwritten: om en bön som...

Hiertans Gud / lät hiertot blöda /
Kärligheten sådan flöda /
O! lät Faders Handen gee
Thet nu kära Barnen bee.
Nog haa wij olydno wijsat /
Nog så har tu oss ock rijsat /
Rijsat så med hårda slag
Ut wår hela kropp är swag.
Allt från Topp til Fotatbiället
Tins ej allerrainsta stället
Thet ej pissan sargat reen
In på skåara kött och been.
På then ganska Under = kroppen /
Tiärmst och närmst til sielfwa Toppen
Hafwa hennes hugg / ty wår /
Lemnat alt för diupa årr ;
Men wårt Huswud at handtera /
War hon intet färla mera
Men reent af en rako = knif:
Skar af Kungens dyra lif.
Milda Fader / oss benåda /
Kan tu någonsin dock skåda
Slijf en jemmerfullhets meen
På tin Arfdeels ögnesteen ?
Kan tu Hinden så förjaga /
Henne blod och mærg betaga /
Låta henne wara spee /
Så at Ulf och Råfwen lee ?

Gud wår Gud / drill om the strånger /
Ingalunda mera långer /

Som förtörnader owån /

Isverhrtens båga spånn.

Keen är tid / at bladet wånda /

Höger tid / at nåde sända /

Tid / at låfedommen giörs /

Tå wår andedræcht ån rörs.

Fader / wij wår' brått begråta /

Wårdigas of them förlåta /

Låkes först wår synda = meen /

Rijssets sår wål helas seen.

Ja / wij ingalunda twijfa /

Utan bee och troo tillijfa //

Troo : tu of skal ynneft tee

Och thet wij begåra gee.

Gud / tin Brunn står ej at ösa /

Tu wål giordt of fader = lösa /

Så wij nu draa långa floor :

Lemnat of doct qwar en Moor.

Moor / wij Gud skee tack och åra /

Haa ju i wår Dråttning Kåra /

Henne / utan alla prut /

Himmelen of kårat ut.

Faar's Kårleken plå' full brinna /

Udrig nånsin then doch hinna

Upp på samma trappa råår /

Theer som Moder = hiertat står.

mönd afa Sonen kära/
 Modren under hiertat bära;
 Fadren fostret ej gör nöd/
 Modren går för thet i döds;
 Fadren tager thet på armen /
 Modren in wid warma barmen;
 Fadren hornet späder i/
 Hon geer späånars miölkken dij:
 Ejker art och kärlek samma/
 Som hos Barns naturlig Mamma/
 Man rätt gärna til och tror
 En naturlig Landets Moor.
 Gud wäl gett oss/ thet oss gläder /
 Makalösa hullda Fäder /
 Dock wär Moor wij lijta åt
 In i högre Grad blij sät.
 Ja/ then Himmelriikes Guden
 Skåde nu til Swea = Bruden!
 See/ O! Jaar/ hwar Modren står/
 Samt med Barnen/ tina Får.
 Henne wij i famnen skynda /
 Tu med Henne tig befrynda /
 Os blije thet ett saligt Par:
 Hon wär Moder / Tu wär Far.
 Gack nu Henne ut til möte /
 Öppna opp tin Rikhets Sköte/
 Lådan tag til Henne fram
 Hela Salighetens kramm.

Wärdes här åt Henne gifwa
Sällhet / at på Thronen klifwa;
Lycka / Cronan til at taa;
Salighet / at Spißran haa;
Richt / at Nyckelen ej wraåka;
Smille / Applets skär at låka;
Hielte = aru at Swärdel draa/
Styrat wäl och föra bra;
Iffwer / Herrans huus at ståda;
Håg / at Sielf för Hopen träda;
Tid / sin Hiord / i hwad Hon gör //
Sielf som lius at lysa för;
Wijsheet / at Guds Föld regera;
Wett / theß wälstånd at förmera;
Klohet / at til Nordens Tiäll
Återhemta Freden säll;
Samwets driff / at Dommen släppa;
Mod / at Pracht på näsan knäppa;
Konst / at hälen bygga nått/
Sofla och hushålla rätt;
Dierfhet / jaga Biörn ur hyttan/
Slit = och ristwand Egennyttan;
Uffwar / at gee Dygden prijs //
Lure och Boswan åter rijs;

Munter =

Munterhet / at wrånghet stielpa ;
Ommhet / at then trångda hielpa ;
Gods / at nära Rijkets kropp ;
Krafft / at åter råttan opp ;
Vår / at nog få Styret föra ;
Mycken Fråg / thet wäl at göra ;
Ja : wår Gud / gif Henne alt
Öfwer önskan tusendfalt !
An O ! Gud / wår suck anamma :
Vår / som Modren täckts beramma /
Rijks allmänna Herredag /
Ordna nu ock wäl i lag.
Högst behöfs / Tu ther wid waker /
En högst angelågne saker /
Om tin Vira och wårt Lann /
Komma ther at griipas an.
Rådens Jar församble Flocken ;
Medlaren framlede Stocken ;
Helighetens Herre skon
Följe them med suck och bön ;
Wijsnets Gud / them wijsa göre ;
Rådens Engel Råd tilföre ;
Enighetens Andes wett /
Allas hiertan giöre ett.
Löggen ware här rätt håpen /
Skrymtachtigheten dråpen ;
Hwar och een af Swenske Män
Blifwe Sanningenes Wän.

Ej är tider nu at sleepa /
Utän muntert modet reepa /
Hwar med samnad hug och hann /
Gripa Råd och wärcket an.

Ja / wår Gud / af gunst och Nåden /
Gif Tu Sielf the bästa Råden ;
Råd / som faste å i rot ;
Råd / som skaffa landet bot ;

Frogha Råd / som wål ju mena ;
Milda Råd / som plågan leena ;
Samwets Råd / som stadga rätt ;
Kloka Råd / som treffa nått ;

Orlogg Råd / som Freden hylla ;
Hushålls Råd / som bristen fylla ;
Summa : Råd / som alla på
Fosterlandets fromma gå !

Enigheten Råden sänje //
Råden sedan wercket främje //
Wärcket fülle fullt thet hopp //
Hoppet awicke Marcken opp ;

Marcken göre Bonden nögder /
Bonden Borgarmannen frögder /
Borgaren hwar Clerck och Präst //
Prästen Adelsmann thet näst ;

E

Allsman

Alls man och the alla Ständer
Fågne Rijkets alla Länder/
Ländren Barna=hopen fleen/
Barnen hulla Modren seen;

Modren wår Guds Kyrcka amme /
Kyrckan brede Nåden framme
Ut på all wår hela Nord /
Norden på then ganska Jord;

Jorden Himmelen förnöje /
Himmlen åter ned sig böje /
Kysse Jorden såsom Brud /
Som så har en nådig Gud !

In Memoriam
Den som i sin ungdom
af sin lifs sinne
gav all sin kraft
Till Gud i 20 Junij 1744
A:o 1744

